

[Jørgen Jørgensen.]

ikke længere ville opretholde sin tilknytning til sognet, men vende tilbage til sit hjemsohn, og det kunne formentlig ikke være hensigten med sognebåndsløsningen. Jeg erkender imidlertid, at der under den offentlige drøftelse, der affødt af, at spørgsmålet var rejst, fremkom synspunkter, som førte til, at i hvert fald jeg mener, at sagen bør overvejes nærmere. Man gjorde nemlig opmærksom på, at sognebåndsløsning måske navnlig i byerne i højere grad betragtedes som en sognebåndsløsning til menigheden end til præsten, og at det i og for sig bidrager til, at sognegrænserne i byerne kirkeligt set er meget flydende, og at der er en mere fri stilling i folkekirken for de enkelte medlemmer. Jeg erkender, at jeg, da dette synspunkt kom frem, fandt det nyttigt og nødvendigt nøjere at overveje, hvilke ændringer man ville foretage i den nugældende ordning, og derfor er jeg tilfreds med, at ministeren har lovet, at spørgsmålet skal blive taget op, hvad der så formentlig vil give anledning til, at vi kan få de fremsatte synspunkter drøftet og overvejet.

Det principielle i det oprindelige lovforslag var for det første spørgsmålet om at stryge tilmeldingspligten til menighedsrådene, og det er løst på tilfredsstillende måde, men der var også et andet principielt spørgsmål, nemlig spørgsmålet om at give adgang til, at præster i visse tilfælde kunne ansættes i et sogn, uden at menighedsrådet på sædvanlig vis kunne udøve indflydelse på, hvem sognet skulle have til præst. Dette spørgsmål om at give ministeren mulighed for at flytte præster fra en stilling, de har nu, og indsætte dem i et andet sognekald, var jo kædet sammen med spørgsmålet om at lette adgangen for ansættelse af præster, der har gjort tjeneste på Grønland, Færøerne eller i udlandet.

Jeg beklager inderligt, at det ærede medlem hr. Fibiger og andre har villet benytte dette spørgsmål om udlandspræsterne til at bane vej for en reform af helt anderledes principiel karakter end selve spørgsmålet om at lette adgangen for udlandspræsterne til at få ansættelse. For om selve det at skabe lettere adgang for de præster, der har været ude, til at få ansættelse, når de kommer hjem, er der ingen uenighed, det vil alle medvirke til en tilfredsstillende løsning af, men det er kun et ganske lille problem. Det antal præster, det drejer sig om, er jo ganske, ganske ringe, og en løsning af spørgsmålet om udlandspræsterne på tilfredsstillende måde nødvendiggør aldeles ikke gennemgribende ændringer i det grund-

lag, som præstevalget hviler på. Jeg tror, at alle i udvalget og alle i rigsdagen vil være enige om, at de præster, der tager tjeneste udenfor Danmark, fortjener, at der vises dem hensyn, når de ønsker at vende tilbage til en præstegerning her i landet, og det vil meget let kunne praktiseres, uden at man griber ind i det principielle i vor lovgivning om præsteansættelser. Derfor beklager jeg egentlig, at det ærede medlem hr. Fibiger, som også giver udtryk for at interessere sig for spørgsmålet om udlandspræsterne, kæder dette sammen med det i høj grad principielle spørgsmål om at statuere en ordning, hvorefter det overlades til kirkeministeren i adskillige tilfælde at kunne bestemme, hvem der skal være præst i et sogn.

Jeg vil derfor gerne fastslå, at problemet om at sikre udlandspræster en bedre stilling, bedre muligheder for ansættelse i hjemlandet efter en tjeneste ude, er der ingen uenighed om, det vil alle medvirke til — det er kun et spørgsmål om, under hvilken form det skal foregå. Men derimod er der uenighed om, hvorvidt det er ønskeligt, set fra folkekirken synspunkt, at man rokker ved det, som er fundamentet i den nugældende lovgivning, at det er menighedsrådet, som er valgt i et sogn, der har den afgørende og bestemmende myndighed med hensyn til, hvem sognet skal have til præst. Da menighedsrådsloven i sin tid gennemførtes, blev det gjort gældende som et hovedpunkt — og det var alle enige om —, at det var menighedsrådets væsentligste og vigtigste opgave at være bestemmende for, hvem der skulle være præst i dets sogn, og jeg vil meget advare mod, at man rokker ved dette fundamentale og vigtige princip indenfor vor folkekirke. Jeg tror, det vil være til skade for de præster, der kunne komme i betragtning, hvis vi får en lovgivning som den, det ærede medlem hr. Fibiger anbefaler. Jeg tror, det ville gøre deres arbejde såre vanskeligt i det sogn, de kom hen i, og jeg tror, det ville rejse en kritik fra sognemenighederne landet over, som jeg i og for sig mener ville være velbegrunderet. Det ville være at rokke ved noget fundamentalt i hele opbygningen af den folkekirkelige lovgivning, hvis vi fræveg den ret, som den enkelte sognemenighed nu har til at være bestemmende, når der skal ansættes præst. Jeg vil meget gerne erkende, at der kan være tilfælde, hvor en sognepræst, som måske er kørt i stå i sit sogn, vil kunne udrette et fortjenstfuldt arbejde i et andet sogn, men jeg tror ikke, de muligheder ville være tilstede, hvis hans ansættelse i det